

Om man på detta sätt fortfar att lägga ett till hvarje näst föregående förening, så uppkomma efter hand de tal, som kallas *fyra*, *fem*, *sex*, *sju*, *åtta*, *nio*, och som betecknas med 4, 5, 6, 7, 8, 9.

Men man kan fortfara i oändlighet att på detta sätt lägga ett till hvarje närmast förutgående tal och man får derigenom en oändlig mängd af tal, som blifva allt större och större.

Skulle man då utmärka hvart och ett med alldeles nya namn och nya tecken (zifferor), så finge man en oändlig mängd namn och tecken, hvilka det vore omöjligt att minnas och igenkänna. För att undvika denna svårighet, har man sammanfattat ett visst antal enheter till en ny högre enhet, ett lika antal af dessa högre till en ännu högre enhet, och åter ett lika antal af dessa sista, till en ännu högre o. s. v. På detta sätt har man fått allt högre enheter, af hvilka hvar och en är ett visst antal gånger större än den närmast lägre.

Talet *tio*, eller det tal som uppkommer då ett lägges till nio, är det första som sammanfattas till en sådan högre enhet; det betecknas därför med 10; då tecknet 0, som kallas *noll* och i sig själf betyder ingenting, här lägges till 1, för att skilja denna högre enhet från den egentliga enheten.

Det tal, som uppkommer då en sådan högre enhet förenas med en annan af samma slag (då tio förenas med tio), kallas *tjugu* (två-tio) och betecknas med 20; lägges dertill ännu ett *tio*, så uppkommer det tal som kallas *trettio* (tre-tio) och betecknas med 30, o. s. v. ända till det tal, som uppkommer då tio sådana enheter (tio-tior) förenas, hvilket åter